

Ko sem stal na krovu ogromnega francoskega parnika, ki se je odpravljaj na pot v Evropo, ko sem zadnjič gledal na New York, na nebotičnike, na manhattanski polotok, na ogromno pristanišče newyorško, sem dobro vedel, živo čutil, razločno videl, da odhajam iz strelskega jarka najhujšega bojišča, ki ga človeštvo pozna. In prav tako sem šest dni kesneje pozno v noči zopet stal na krovu parnika in nestrpno čakal, da zagledam prve luči angleške obale. Nestrpno sem čakal prihoda v domačo zemljo. Zakaj za Evropca, ki pride iz Amerike, je domača zemlja vse, kar je evropsko.

BOŽJE OBLIČJE

A L O J Z G R A D N I K

Če v strunah sem še nerojeni zvok,
če iskra mrtva sem še v suhem lesu,
o, zbudi me v plapolajočem kresu,
potegni preko strun, o Bog, svoj lok.

Naj žar se širi, vžiga naj požar
in naj ogreva bednih src puščave,
zvok valoví v višine in daljave
in naj radosti bo in tuge dar.

Če v joku src teh zvokov bo odmev
in če se v ognju bedna bodo grela,
saj pesem, ogenj ta, ne bom več jaz.

Le tvoja zlata harfa bo zvenela,
o Bog moj, in žareči ta odsev
bo samo tvoj usmiljeni obraz.

V ZOREČI JESENI

A L O J Z G R A D N I K

I

Iz cveta si me izpremenil v plod.
Zoreč zdaj pijem solnca zlato vino
in lune mleko, rose tekočino
in megle hlad in pad deževnih vod.